

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

800. 't Portiertje van Roeselare. — 801. De Kleine Tooneelspeelster. — 802. Angstige Dagen. — 803. Antwerpen in Brand. — 804. De Bannelingen. — 805. In het Wilde Land. — 806. De Wonderbare Redding. — 807. Fiere Margriet van Leuven. — 810. 't Avontuur van den Schilder. — 811. Het Boefje. — 812. Een onverwachte Reis. — 813. De Geheimzinnige Teekens. — 814. De Spanjaarden te Gheel. — 815. Zwarte Jan. — 816. De Heks van de Moeren. — 17. De Boschwachter van Eikenhof. — 818. Het Juffertje van Parijs. — 819. De Wolfjager van Turnhout. — 820. De Zeeroovers. — 821. Het Gezin van den Visscher. — 822. De Wilde Cow-Boy. — 823. Keizer Karel te Gent. — 824. De Spanjaarden te Mechelen. — 825. Kerstmis in de Sneeuw. — 826. Een Angstig Avontuur. — 827. De Reis in den Nacht. — 828. De Zwarte Bende. — 829. Het licht in de Wolden. — 830. De dankbare Soldaat. — 831. Een keer Wildstroeper. — 832. Het land. — 833. Het verloren Testament. — 834. In veilige Haven. — 835. Derbare reis van schipper Bontekoe. — 836. Een brutale Feek. — 837. vertrouwen. — 838. De vlucht over de Schelde. — 839. Neel's Avontuur. — 840. De Zwarte Ruiters. — 841. De Held van Afrika. — 842. De Pleegzoon. — 843. Bedelaar. — 844. Het Beleg van den Ravenburg. — 845. Een A. n. d. r. k. j. k. e. Vacantie. — 846. De Vriend van den Indiaan. — 847. De Pelgrims en de Roofridder. — 848. De twee Gemzenjagers. — 849. Het verloren Kuffertje. — 850. De Held van Maldegheem. — 851. Het verlaten Huis. — 852. De schat in den Kelder. — 853. Het huis in de Dennen. — 854. De vriend van den Zeekapitein. — 855. De gestrafte Hoogmoed. — 856. Grootmoeders Helpers. — 857. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 858. De Jonge Kolonist. — 859. De Herder van de Hooglanden. — 860. Na lijden komt verblijden. — 861. De twee Robinson Crusoes. — 862. Edelmoedigheid beloond. — 863. De Durver. — 864. De Durver in de prairie. — 865. De jonge Hovenier. — 866. De sluwe Goochelaar. — 867. De valsche Boudewijn. — 868. De zonderlinge Bezoeker. — 869. De schrik van het dorp. — 870. De Plaaggeest. — 871. Bij de Eskimo's. — 872. Ewyn, de lijfhegner. — 873. De eenzame Hoeve. — 874. Het schot in den Avond. — 875. De Stiefmoeder. — 876. Gescheiden Vrienden. — 877. Het Avontuur der Kerstzangers. — 878. Hoogmoed gebroken. — 879. De Cirkusjongen. — 880. Uff het Cirkus. — 881. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

DE DOCHTER VAN DEN INDIANENHOOFDMAN

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

De Dochter van den Indianenhoofdman

I.

— Ja, een vrouw moet bij haar man en de kinderen moeten bij hun vader zijn, sprak 't oud moederke Verbist. Maar ik blijf eenzaam achter.

Ze veegde haar tranen af.

— Mon heeft gevraagd, dat ge mee zoudt komen, zei haar dochter, Anna, die met Edmond Linsen getrouwd was.

— Ik nog op mijn jaren naar Amerika! Neen, dat kan niet! En als ik gestorven ben, wil ik hier op het dorp naast uw vader begraven worden, hernam de weduwe Verbist.

't Was een avond in September. De twee kinderen van Anna sliepen reeds boven op den zolder der kleine Kempische hoeve. De weduwe had de lamp nog niet aangestoken, maar het vuurtje in den haard, wierp eenige klaarte door het kamertje.

Anna zou morgen met haar kinderen naar Amerika vertrekken. Edmond Linsen, haar man,

was er ruim een jaar geleden heen gegaan. Hij had niet langer willen zwoegen op de Kempische heide, waar hij geen vooruitgang zag. In zijn tijd — een zestig jaren geleden — was het leven er ook hard. Mon Linsen bezat toen geen geld genoeg, om vrouw en kinderen mee te nemen. Hij ging vooruit, om het te verdienen en in Amerika tevens de toestanden te leeren kennen.

Anna bleef met de kinderen bij haar moeder, hielp deze op de akkertjes en werkte ook bij anderen, om den kost te winnen.

Maar eind Juli had Mon geld gezonden voor de reis. Hij schreef, dat hij heel goedkoop een groote partij land had gekocht. Tot nu toe was hij knecht geweest. Thans zou hij zelf baas worden. Anna begreep, dat ze hem dan flink zou moeten helpen. Ze kon niet dadelijk vertrekken, daar haar dochttertje Gusta ernstig ziek was. Gusta werd beter. En nu kon Anna de reis aanvangen. Morgen vertrok ze. Geen wonder, dat haar moeder op dezen laatsten avond zeer treurig was. Ook Anna voelde droefheid, omdat ze moeder moest achter laten. De weduwe Verbist had nog wel een zoon, maar die woonde te Antwerpen en zij had geen zin naar die groote stad te verhuizen.

— Ik blijf rustig op mijn hoefje, had ze gezegd. Ik ben pas vijf en vijftig jaar en kan

nog heel goed werken... Ik heb brave burenen, die altijd gereed zijn een handje toe te steken...

Er was sedert Juli al heel wat gepraat geworden over Amerika. En nu zou het morgen de dag der scheiding zijn. De groote koffer en een paar kisten met kleeën, ondergoed, en andere artikelen waren al naar de boot te Antwerpen gezonden. Anna had afscheid genomen van familieleden van haar man, en van de burenen. Morgen zou ze te Antwerpen haar broer Emiel ontmoeten.

Lang zaten moeder en dochter nog bij elkaar. Eindelijk sprak de weduwe het avondgebed uit. Ze stelde Anna en de kinderen in Gods hoede. Het was zulk een verre reis... En op een boot over die wijde zee!

Vrouw Verbist en Anna sliepen dien nacht zeer onrustig. En vroeg waren ze op. Ook de kinderen, vier en zes jaar oud, hielden het niet lang in hun bedje uit. Zij vonden het plezierig op reis te mogen gaan.

Te acht uur kwam buurman Mertens met zijn karretje. Hij zou de vertrekkenden naar den trein te Lier voeren.

Al de bewoners van het gehucht kwamen samen, om Anna nog eens te groeten.

De weduwe Verbist deed haar best om zich goed te houden, maar Anna had toch moeite om zich uit haar omhelzing los te maken.

— Zorgt voor moeder! riep ze schreiend tot de bureu.

Deze stelden haar gerust. De kinderen weenden nu ook, omdat ze het moeder zagen doen. De kar reed heen.

— O, misschien zie ik Anna en de kindertjes nooit meer terug! jammerde vrouw Verbist. Waarom is Mon niet hier gebleven! We hebben toch altijd onzen kost verdiend.

— Ge moogt iemand, die vooruit wil komen, niet in den weg staan, sprak een der mannen. En gij kunt nog dertig jaar leven. In dien tijd zal Anna wel een paar maal terug keeren. Houd goeden moed!

De bureu trachtten de weduwe te troosten.

Twee dagen later kwam Emiel Verbist uit Antwerpen zijn moeder bezoeken. Hij vertelde dat hij Anna en de kinderen naar de boot had gebracht, die tegen den avond vertrokken was. Over drie weken zou Anna te New-York aankomen.

In dien tijd waren de booten niet zóó snel als nu.

— Nieuw Kork of Bork... of hoe die stad heet, is toch nog niet het eind van haar reis, zei moeder.

— Neen, maar Mon zal daar zijn om te helpen, vervolgde Emiel.

Hij trachtte zijn moeder te overhalen bij hem

in Antwerpen te komen wonen. Maar vrouw Verbist wilde daarvan niet hooren.

— Ik zou het nooit gewoon worden in de stad, beweerde ze. Laat me hier op de hoeve. Ik zal een meisje nemen. Ik werd wel ziek, als ik niet meer kon werken. Haal me niet weg uit de Kempen....

En zoo bleef moeder Verbist op haar gehucht bij Hulshout, niet ver van de Nete.

II.

Over een oneindige vlakte van Amerika reed een wagen, door twee kloeke paarden getrokken. Een jonge, flinke man mende op de voorbank. Een vrouw en twee kinderen zaten dieper onder de grijze huif. Er was voor hen een plaats open gehouden tusschen allerlei huisraad en landbouwgerief. Daar de reis wel tien dagen duurde, lagen er matrassen om te slapen.

Het was Edmond Linsen, die met vrouw en kinderen naar zijn woonplaats reed, ergens op de prairie, waar hij land gekocht had, dat hij moest ontginnen. Hij zelf woonde er al een paar maanden, en had er een groote barak tot woning gebouwd.

Anna en haar kinderen waren dus veilig te New-York aangekomen en ze hadden met vreugde vader begroet.

Anna schrok wel, toen ze hoorde, hoe ver ze nu nog moesten reizen en feitelijk in de wildernis zouden wonen, ver van steden en dorpen. Maar Mon zei, dat ze er goede bureu hadden, altijd gereed om te helpen. En de hoofdzaak was toch, dat ze er veel land bezaten, dat weldra goede oogsten zou dragen. Na eenige jaren ontstond er dan een dorp.

Zoo bemoedigde Mon zijn vrouw. Hij had nu nog huisraad, gerief en levensmiddelen voor den Winter gekocht. Ze waren thans al acht dagen op reis. Ze konden uren rijden, zonder een hoeve te zien. 's Nachts werden de paarden uitgespannen, 't liefst bij een boschje, waar gras groeide. Verleden nacht hadden ze echter op een boerderij gelogeed. De kolonisten hielpen elkaar.

Weer reed de wagen voort. Anna verlangde naar het einde van de lange reis.

— Ginder komt er iemand te paard, zei Anna.

Dat had Mon ook al gezien en, zonder dat Anna het merkte, zijn geweer dichter bij zich gelegd. Hij was niet gerust op deze reis. Hij had Anna vroeger willen laten overkomen. Dan zou hij gezelschap gehad hebben van andere kolonisten, die ook naar de eene of andere stad trokken. Maar de overkomst was immers vertraagd geworden door de ziekte van een der kinderen, en zoo reisde Mon Linsen nu alleen.

De ruiter naderde.

— Maar dat is een wilde, zei Anna verschrikt.

— Een Indiaan, antwoordde Mon. De Indianen zijn bruin, bijna rood van vel. Ge moet niet bang zijn.

— Zal die vent ons geen kwaad doen?

— Wel neen... Er zijn veel brave Indianen. Dat zal er een zijn, die op reis is. Misschien vraagt hij ons wat eten.

— Kunt gij hem verstaan?

— Als hij wat Engelsch spreekt, ja... Velen van dat volk kennen dat.

De ruiter hield zijn paard stil en groette. Mon stopte ook, maar hield zijn geweer nu onder den arm.

— Ge zult toch niet schieten? fluisterde zijn vrouw angstig.

— Als hij braaf is, neen, maar anders...

De kinderen keken nieuwsgierig toe.

De Indiaan vroeg in gebroken Engelsch om wat voedsel.

— Anna, geef eens een stuk brood, zei Mon.

Dan reikte hij dit aan den roodhuid over. Deze staarde brutaal in den wagen.

— Hij bespiedt ons, dacht Mon Linsen. Hij wil weten met hoevelen we zijn. Om het af te loeren, vroeg hij wat eten.

De Indiaan bedankte en reed verder.

— Die zag er toch braaf uit, zei Anna.
— Ja... ja...
— Rijden er hier veel van dat volk rond?
— Neen! De Indianen wonen ver weg achter de bergen.

— Er zijn er toch die kwaad doen?
— In deze streken niet. Ze vechten veel ondereen.

— Komen ze nooit op de hofsteden, daar waar wij nu gaan wonen?

— 'k Heb er nog geen gezien.

Mon wilde zijn vrouw niet ongerust maken, maar zelf was hij toch angstig. De houding van den ruiters beviel hem niet. Die kerel kon wel de spion zijn van een troep roodhuiden, die zich ergens in den omtrek ophielden en op rooftocht waren.

— Ik hoop, dat we voor den avond nog een hofstede bereiken, dacht Mon Linsen.

Hier was de vlakte woest. Maar verder op werd ze vruchtbaarder en daar stonden enkele boerderijen. Mon kende echter den juiste afstand niet.

Hij zette de paarden tot meer spoed aan. De dieren werden moe.

— Als we aan een hoeve komen, zullen we er morgen een dag rusten, besloot Mon.

De tocht werd een paar uur voortgezet, zonder dat er iets buitengewoons voorviel. Maar de

vlakte bleef nog altijd wild. De weg bestond eigenlijk maar uit wagensporen. Mon kon nog geen boerderij ontdekken. En het begon al te schemeren. Spoedig zou het donker zijn.

— We zullen wel in de wildernis moeten overnachten, zei Mon bij zich zelf. De paarden hebben rust noodig... Och, ik heb me zeker te bang gemaakt voor dien Indiaan. Hij kan een eenzame reiziger geweest zijn, die naar de eene of andere stad moet. Hij sprak wat Engelsch; dus gaat hij veel met blanken om. Hij drijft misschien handel. Er zijn toch ook eerlijke roodhuiden.

Maar Mon wist heel goed, dat er Indianen waren, die de blanke indringers haatten en hen beroofden en zelfs doodden, als ze er de kans toe zagen. Die troepen roovers gingen listig te werk. Wanneer men ze heel ver waande, waren ze soms dicht bij. Sluw verplaatsten ze zich, meestal in den nacht. En ze vonden gemakkelijk de sporen van blanke reizigers, kolonisten, die voor zaken naar dorpen of steden reisden of vandaar terug keerden.

Nog stapten de paarden vóór den wagen, al was het nu donker geworden.

— De dag is weer voorbij, zei Anna.

De komende nacht benauwde haar steeds. De duisternis scheen haar als een wild beest, dat sluw nader kroop. O, als de wagen dan stil

stond en Anna niets hoorde dan den wind en het ver geschreeuw van wilde dieren, bondsde haar soms het hart van angst. En dan dacht ze met heimwee aan moeders hoefje, dat zoo veilig te midden der boerderijen en huisjes van goede geburen stond.

Moeder moest haar eens kunnen zien op de matras, met de kinderen naast haar, onder de huif van den wagen, welke als verlaten was in de wildernis.

— Moeder zou geen oogenblik rust meer hebben, dacht ze dan.

Maar Anna verzweeg dat voor haar man. Ze wilde Mon niet ontmoedigen. Hij had zóó moedig zijn best gedaan en hij wilde vooruit in het leven. Veel Vlaamsche jongelingen en mannen, meisjes en vrouwen waren met hetzelfde doel naar Amerika getogen.

— Er is geen hoeve in de buurt, dacht Mon. Ik mag de paarden niet langer afjakkeren. Daar is een geschikt boschje, om te overnachten.

Hij hield stil.

— Wij zullen hier blijven tot morgen, zei hij tot Anna. Dat is weer een dag voorbij. Overmorgenavond zitten we in ons eigen huis.

— God geve het! Dat zal een heel ander leven zijn.

— Ja... ik verlang er ook naar. Maar op de wereld verkrijgt ge niets zonder moeite. Hier in

Amerika wordt het werk dan toch naar verdienste beloond.

Mon steeg af en zocht hout dat door den langen, heeten Zomer zeer droog was. Hij wierp het op een hoop en maakte vuur. De kinderen klommen ook van den wagen, blijde de vlammen te zien en ze hurkten er zich bij neer. Hun vader had een ijzeren driepikkel en plaatste dien boven het vuur. Hij hing er een ketel aan, die door Anna met water uit een vaatje gevuld was. Moeder sneed brood, belegde het met spek en zette koffie.

Intusschen had Mon de paarden uitgespannen; de dieren graasden gretig. Maar ze kregen van hun meester ook ander voeder.

Het gezin at en dronk smakelijk. En dan zei Anna het avondgebed op, zooals moeder het thuis altijd had gedaan. Anna bad innig. Ze stelde haar vertrouwen op God, die hen kon behoeden in deze eenzame wildernis.

Mon had al dikwijls aandachtig geluisterd, of hij geen verdacht gerucht hoorde. Hij was nog steeds ongerust om dien Indiaanschen ruiter.

Alleen de wind zuchtte door de boomen; nu en dan klonk de kreet van een nachtvogel.

Anna schrok van die akelige geluiden. Ze was thuis al bang geweest voor een uil, die soms in den avond schreeuwde.

— Er zitten toch geen wilde beesten in dit bosch? vroeg ze aan Mon, fluisterend echter, opdat de kinderen het niet zouden hooren.

— Wel neen, wat ge nu peinst! Maak u niet bang! Leg de kleinen op de matras. En slaap zelf ook. Ik blijf nog wat bij de paarden...

Mon wilde waken. Zijn geweer lag onder zijn bereik. Toch voelde hij wel, dat hij machteloos zou zijn tegenover een sterke bende Indianen.

— Maar ik ben dwaas om zoo bang te zijn, dacht hij. Als die ruiter een spion geweest was, zou zijn volk ons al eerder aangevallen hebben. Ze weten wel, dat ik geen hulp kan krijgen en ze moesten dus den avond niet afwachten.

De kinderen kwamen bij vader om een kruisje, zooals ze het altijd gewoon waren geweest thuis in de Kempen.

— Mon, ge moet straks toch ook rusten, zei Anna bezorgd.

— O, zeker! Nu heb ik nog geen vaak. Ik doe den heelen dag toch ook niet anders dan zitten en word niet moe.

Anna legde zich naast haar kinderen, die spoedig insliepen. Hun moeder bleef echter lang wakker. Er ging haar zooveel door het hoofd. Weer dacht ze aan Hulshout, haar dorpje, aan moeder, de bureu en kennissen, aan de heide en de Nete.

O, het was alles nog zoo vreemd in Amerika!

En wat zou het ginder zijn, waar ze vele jaren moest wonen? Het leek haar toe, of ze voor altijd van moeder afscheid had genomen en ze nooit meer bij haar zou kunnen terug keeren... De reis duurde al vier weken... Wat was de wereld groot!

Anna lag stil te schreien. Mon mocht het niet hooren. O, neen, ze wilde hem niet ontmoedigen en ze zou niet klagen! Integendeel, ze wilde vlijtig en dapper met hem meewerken. Doch ze mocht toch wel eens zacht schreien om haar goede moeder.

Zoo lag Anna een heelen tijd te mijmeren. Waarom nam Mon nu ook geen rust? Zou ze hem roepen? Neen, ze wilde niet laten merken, dat ze nog wakker was. Mon mocht niet denken dat ze verdriet had en daardoor de slaap uitbleef.

Ze hoorde hem heen en weer stappen of iets tot de trouwe paarden zeggen.

Ja, Anna verlangde naar het einde der reis. Ze zou de houten woning gezellig inrichten. Ze wenschte ook kennis te maken met de bureu, die nu voor Mons koeien en varkens zorgde. Haar man had reeds verscheidene beesten, maar deze waren met geleend geld gekocht. Banken hielpen de kolonisten. Mon had dat alles uitgelegd. Die schuld kon spoedig ingewonnen worden.

Anna had vertrouwen in haar man. O, ze

verlangde er naar, flink met hem te kunnen werken!

III.

Anna was toch ingesluimerd. Verschrikt ontwaakte ze. Waar was ze en wat hoorde ze? O, ja, ze lag in den wagen bij haar kinderen. Maar dat lawaai?

Anna richtte zich op en keek naar buiten. Het was of haar hart stil stond. Het vuur flikkerde op en in het schijnsel stonden eenige mannen met pluimen op het hoofd.

— Die roode wilden! Indianen, zei Anna ontsteld.

Een van de kerels boog zich onder de huif.

— O, doe mijn man en mijn kinderen geen kwaad! smeekte vrouw Linsen.

De roodhuid trok haar bij de beenen naar buiten. Anna gilte van angst. De bruine kerel greep haar vast en zette haar op den grond. Eenige andere Indianen kwamen rond haar staan en grijnsden en lachten.

Anna zag, dat haar man aan een boom was gebonden. De arme Mon had willen waken. Maar eensklaps was hij door Indianen omringd geworden, zoo snel, dat hij geen kans had gehad zijn geweer te grijpen. Wat zou het hem ook gebaat hebben? Een tegen zoo velen!

— We zijn verloren, dacht hij met wanhoop.

Nu zag hij Anna op den grond zitten. Hij had zulk een innig medelijden met haar. Wild perste hij zijn armen in de koorden, doch hij kon deze niet verbreken.

— Neemt alles... de paarden, den wagen met wat er op ligt, maar spaar mij, mijn vrouw en kinderen, zei hij in het Engelsch, de taal, die hij tijdens zijn verblijf in Amerika geleerd had.

Een Indiaan zwaaide grinnikend met een mes.

Mon huiverde. Hij wist wel hoe dit volk blanken scalpeerde; de huid met het haar van den schedel afsneed, en dat als een trofee meevoerde.

Hij zou hier ellendig sterven. Het was ook onverantwoordelijk geweest, die lange reis alleen te doen... Hij verweet dit zich zelf.

— O, God, gij kunt ons nog helpen, bad hij. Wees ons genadig, en verlos ons!

Hij hoorde het geschrei van zijn vrouw. De kinderen sliepen nog.

Eenige Indianen bekeken en betastten de paarden, die ze als welkome buit beschouwden.

Mon herkende den kerel, die hem dien namiddag om eten gevraagd had. Hij was dus wel een gemeene spion geweest.

De Indiaan met het mes stelde zich vóór Mon Linsen. Hij lachte om den angst, die in de oogen van den ongelukkige laaide.

— Dood mij niet! kermde Mon.

Anna zag het mes in de klaarte van het vuur flikkeren.

— O, spaar mijn man! gilde ze, zonder te bedenken, dat die ruwe kerels haar taal niet verstonden.

Om haar nog meer angst aan te jagen, sprongen eenige jonge Indianen als duivels rond het vuur.

De man met het mes scheen nu te berekenen hoe hij Mon de schedelhuid moest afsnijden.

De gebondene smeekte om zijn leven.

Anderen kwamen kijken naar het scalpeeren. Mon kon niet verstaan, wat ze zegden, maar hij begreep wel, dat ze zijn beul nog aanhitsten.

Plots keken allen om. De Indianen hoorden hoefgetrappel. Ze hielden hun wapens gereed.

— O, God, help me! bad Mon Linsen weer.

Hij ook hoorde het gerucht en hoopte vurig op redding. Maar met diepe teleurstelling zag hij, dat het een Indiaansche was, die te paard aankwam. Een jong meisje sprong uit het zadel. Even keek ze als verbaasd naar dit schouwspel. Ze bemerkte de jammerende Anna. Haar knap gelaat verduisterde.

Het Indianenmeisje gaf den teugel van haar prachtig paard aan een der mannen over.

— Sta op, zei ze in het Engelsch tot Anna.

Anna verstond haar niet.

— Ze willen mijn man dooden! kreet ze.

Maar het Indianenmeisje begreep haar evenmin.

Toch richtte ze Anna op, die dan schreiend tegen den wagen leunde.

— Ze mogen de paarden en den wagen nemen, maar dat ze ons het leven laten! riep Mon met nieuwe hoop.

Het meisje scheen zeer kwaad te worden. Zij sprak in haar eigen taal. De roodhuiden bleken haar te vreezen. Twee sneden de touwen van den gevangene door.

— Vrees niets meer! zei het meisje in het Engelsch tot Linsen.

— O, kunt gij ons redden? vroeg deze.

— Ja.

Zij sprak weer tot de kerels, die beschaamd afdropen, tot groote vreugde van Mon. Doch verblijdde hij zich niet te vroeg? Had dit meisje dan zooveel macht?

— Gij zijt vrij, sprak de Indiaansche tot Linsen, in het Engelsch weer. Wees niet bang meer! Ik ben Jaan, de dochter van den hoofdman. Wij zijn met onzen stam op reis. Die mannen behooren er toe. En het is tegen den wil van mijn vader, dat ze blanken aanvallen.

Mon vertelde, dat hij land en een blokhuis bezat en nu zijn vrouw en kinderen te New-York afgehaald had.

Jaen wilde de kleinen zien. Linsen lichtte onder de huif met een lantaarn. Het Indianen-meisje keek met teeren blik naar de kinderen.

— Ik ben blij, dat ik bijtijds ben gekomen, zei ze. Iemand uit ons kamp zei me, dat een groepje van ons volk in den nacht was uitgegaan. Ik werd achterdochtig, en wilde weten wat die mannen uitvoerden. Ik help zoo mijn vader, die geen oorlog, maar vrede wil met de witte menschen. Gij hebt gezien, dat allen mij gehoorzaamden. Ik blijf nu bij u tot het dag is. Dan zal ik met mijn vader spreken.

— O, God heeft ons geholpen en dit meisje gezonden, zei Mon tot Anna.

Maar hij moest zijn vrouw helpen, die bijna bewusteloos tegen den wagen leunde. Hij hief Anna op en legde haar op de matras. De kinderen sliepen nog altijd door.

— Gooi wat hout op het vuur, zei Jaen tot Mon.

De jonge Indiaan, die het paard vast hield, was gebleven en keek eerbiedig naar de dochter van zijn hoofdman.

Jaen hurkte zich bij het vuur. Ze wenkte Mon, die Anna een natten doek om het voorhoofd gebonden had.

Jaen moest nu meer bijzonderheden over de reis weten. Ze vertelde, dat haar stam dicht bij

een stadje ging wonen, om eerlijken handel te drijven.

— Er moet vrede zijn tusschen ons en de witte menschen, zei ze. Er ligt land genoeg voor beiden.

Nu en dan ging Mon naar Anna zien. Deze was toch ingesluimerd.

Linsen verlangde naar den morgen. Het was een akelige nacht geweest. En nog vreesde hij, dat de roodhuiden zouden terug keeren. Het leek hem zoo vreemd, dat een jong meisje zulke nacht had over die wilde kerels.

Maar het bleef rustig. En eindelijk werd het licht.

— Blijf nu hier, zei Jaen. Straks kom ik met mijn vader. Hij zal zorgen, dat ge veilig uw hoeve bereikt.

Ze keek nog eens naar Anna.

— Uw vrouw is ziek, hernam ze. Ik zal een geneesmiddel mee brengen. Tot straks.

De jonge Indiaan had zonder morren de wacht gehouden. Jaen besteeg vlug haar paard en reed heen. De Indiaan volgde te voet.

— Welk een nacht! zei Mon.

Hij was al zeer gehard tegen allerlei voorvallen, en had met zijn bureen reeds aanvallen van Indianen afgeslagen. Maar nu was het verschrikkelijk geweest.

Mon voelde lust, om er dadelijk van door te

gaan en een hoeve van blanken te bereiken. De hoofdman moest eens anders oordeelen dan zijn dochter en zich vijandig toonen!

Maar, eer de paarden ingespannen waren, en de vruchtbare streek bereikt kon worden, zouden de Indianen hem toch inhalen. Mon achtte het beter vertrouwen te toonen. Hij wachtte toch in spanning de komst van Jaan en den hoofdman af, en was ook zeer bekommerd om zijn vrouw.

Anna ontwaakte.

— Mon! kreunde ze.

Dadelijk boog Linsen zich over haar.

— Wat is er, lieve? vroeg hij.

— Is er geen gevaar meer? Zijn de Indianen weg?

— Ja... Ge weet toch, dat de dochter van hun hoofdman ons verlost heeft. Ze komt straks terug met haar vader en zal ons veilig naar onze hoeve brengen. De kerels, die zoo leelijk deden, handelden tegen den wil van hun overste.

— O, Mon, vertel niets aan de kinderen.

— Natuurlijk niet! Ze mogen er niets van weten.

— Mijn hoofd is zóó warm...

— Ge hebt zeker koorts. Dat meisje zal een geneesmiddel mee brengen.

— O, laat ons liever weg rijden! Ge kunt dat volk niet vertrouwen.

— Toch wel, Anna! De hoofdman zou het

kwelijk kunnen nemen, als we er van door gingen. Ge moet niet bang meer zijn.

Anna wilde opstaan, maar ze was zóó duizelig, dat ze zich weer moest neer leggen.

— Blijf nog wat rusten, zei Mon. Ik zal de kleinen wel helpen.

De kinderen werden wakker, en begonnen dadelijk vroolijk te babbelen. Maar dan waren ze verwonderd dat vader hen waschte en kleeedde.

— Moeder heeft nog vaak, zei Linsen.

Hij maakte weer vuur, zette koffie en sneed brood. Hij voelde ook een loomheid over al zijn leden.

De kinderen speelden dan in het gras.

— Straks komen er bruine mannen, zei vader. Zij zijn braaf... gij moogt niet benauwd zijn.

De kleinen keken hem verbaasd aan. In hun blauwe oogen blonk de nieuwsgierigheid.

Een kwartier later hoorde Mon gerucht.

— Indianen, dacht hij.

Al wilde hij geen vrees toonen, toch bonsde even zijn hart.

Het waren ruiters die naderden, een twaalf-tal. Jaan en een stoere roodhuid, reden voor-aan.

Mon Linsen knikte ze vriendelijk toe.

— Hier ben ik met mijn vader, zei Jaan.

De hoofdman steeg af. In gebroken Engelsch groette hij Linsen.

— Het spijt me, dat eenigen van mijn mannen u zoo laf en gemeen behandeld hebben. Ge moet niets meer vreezen, sprak hij.

Jaan streelde de toch wat angstige kinderen over de lokken. De Indiaansche vond deze Vlaamsche kleinen schoon en lief. Dan boog ze zich over Anna. Ze haalde een kruikje uit haar zadeltasch.

— Laat uw vrouw nu en dan hieruit wat drinken. De koorts zal over gaan, zei ze tot Mon.

De hoofdman betoogde, dat hij vrede wilde met de blanken. Maar in zijn stam waren er ongehoorzamen. Hij had de schuldigen opgesloten in een tent.

— Tien van mijn mannen zullen u begeleiden tot aan uw hoeve, vervolgde de overste. Ge hebt dan niets meer te vreezen.

De hoofdman had twee paarden meegebracht.

— Deze dieren zullen nu uw wagen voort trekken, want de uwe zijn vermoeid. Mijn paarden moogt ge dan behouden als een vergoeding voor het leed u aangedaan, sprak de edele Indiaan.

— Neen, neen, dat is te veel, zei Linsen ontroerd, maar hij moest het geschenk aanvaarden.

Hij vertelde dit alles aan zijn vrouw, die nu

ook volle vertrouwen kreeg en vriendelijk glimlachte tot Jaan, welke haar iets van het geneesmiddel toediende.

De paarden van den hoofdman werden vóór den wagen gespannen en die van Linsen achteraan gebonden. De vermoeide dieren konden nu mee stappen, zonder te moeten trekken.

Jaan en haar vader namen daarna minzaam afscheid.

Mon dankte hun hartelijk. Hij ondervond nu, dat er ook edelmoedige roodhuiden waren.

De overste en zijn dochter reden terug naar hun kamp; de anderen bleven als geleide. En de reis werd na den bewogen nacht met hoop en moed voort gezet. De kinderen hadden van Jaan nog vruchten gekregen.

Een van het geleide sprak vrij goed Engelsch. Hij vertelde aan Linsen, dat Jaan groote macht bezat.

— We zouden allen, eenige ontevreden en uitgezonderd, voor haar sterven, zei hij. Jaan is zoo goedhartig. Ze heeft dikwijls van haar vader verkregen, dat aan gestraften de schuld werd kwijt gescholden. Ze verzorgt de zieken. Ze is ook zeer verstandig. Zelfs zij, die soms oproerig zijn, luisteren naar haar. Ze moeten wel, anders zouden we hen uit onzen stam verjagen. Onze hoofdman en Jaan hebben gelijk, als ze vrede willen met de witte menschen... Al

dat rooven en vechten is ellendig. 't Is waar, er zijn witte menschen geweest, die ons groot onrecht aandeden.

— Ja, dat weet ik wel, stemde Linsen toe. Maar de regeering wil toch ook, dat er een goede verstandhouding is tusschen uw volk en de blanken. Wij, kolonisten, zullen het land vruchtbaar maken... Er liggen zooveel woeste vlakten, die toch goede oogsten kunnen opbrengen...

En Mon verhaalde, hoe de kolonisten in hun eigen land armoede leden. Ginder was de bevolking te dicht. Er waren te weinig akkers, voor allen. Hier lagen oneindige gewesten onbewoond. De Indiaan begreep het streven der landverhuizers.

— En voor ons zal de ontginning ook voordelig zijn, sprak hij. We kunnen handel drijven.

Mon moest weer over Jaan spreken. En hij vernam, dat zij veel gesproken had met pater De Smet, den missionaris der roodhuiden, ook een Vlaming, die te Dendermonde geboren was, en nu door de streken der Indianen trok.

Linsen had dikwijls over den moedigen zending hooren vertellen en thans den goeden invloed van zijn edelmoedig en goddelijk werk ondervonden.

De kleine karavaan bereikte een reeds ontgon-

nen streek. Daar stonden eenige hoeven. De bewoners kwamen toegelopen. Ze zagen soms in weken geen enkelen reiziger.

Ze keken nu wat ontsteld naar het Indiaansch geleide en meenden eerst, dat Linsen hun gevangene was. Ze waren bereid hem te bevrijden.

Maar Mon vertelde dadelijk wat er gebeurd was.

Linsen wilde zich nu niet ophouden. De reis werd na een kort gesprek voort gezet. 's Middags hield men halt om te eten. De Indianen hadden voedsel bij zich. Anna kon nog geen maal bereiden. Ze lag ziek op haar matras. De kinderen misten echter hun moeder niet. Ze zaten nu bij dezen, dan bij dien ruiter vóór op het paard en vonden dit heerlijk.

's Avonds kon men op een hoeve overnachten, nadat Mon weer verteld had, dat de roodhuiden hem beschermden.

Anna kreeg een zacht bed. Een vriendelijke Engelsche vrouw verpleegde haar. Den volgenden morgen was Anna wat beter. Ze vroeg zelf den tocht te vervolgen. Dien avond zou ze immers op de eigen hoeve zijn.

En nog vóór het donker was, bereikte de karavaan de bestemmingsplaats.

Anna zag het ruwe blokhuys... En weer dacht ze aan moeders gezellig hoefje... Maar ze kloeg niet. Mon reed echter door naar de boer-

derij van een geboor, waar ook zijn vee gestald was. Er woonde daar een Hollandsche familie, die eerst ook verschrikt naar de Indianen keek. Linsen stelde zijn vrienden gerust. Anna en de kinderen werden hartelijk ontvangen. De Indianen konden in de schuur overnachten.

De meesteres van de hoeve zorgde uitstekend voor Anna.

— Uw vrouw en kinderen moeten hier eenige dagen blijven, tot uw huis in orde is, zei ze tot Mon, die dankbaar deze gulle uitnoodiging aannam.

Den volgenden morgen vertrokken de Indianen. Ze wilden geen belooning aanvaarden.

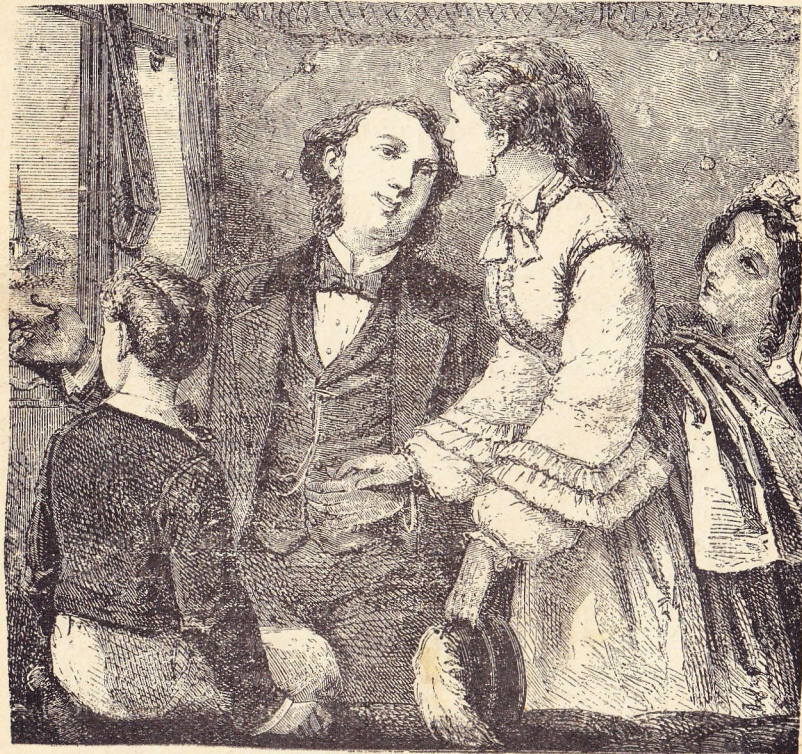
Anna was nog wel een week ziek. Het gebeurde in den akeligen nacht had haar geweldig aangegrepen.

Dan vestigde ze zich in het eigen huis. Er was goed nieuws gekomen. In de buurt werd een fort gebouwd voor Amerikaansche politie, die de kolonisten in het ronde zou beschermen tegen Indianen, welke niet de vreedzame houding aannamen van Jaan en haar vader. Zoo voelde Anna zich ook veiliger en moediger zou ze haar man bijstaan in den strijd om het bestaan.

IV.

Vijftien jaren waren voorbijgegaan.

In den trein, die van Oostende naar Brussel reed, zat een gezin, dat uit Amerika over Engeland overgekomen was. De man en de vrouw

keken belangstellend naar het landschap. Het waren Edmond Linsen en Anna.

— Alles is hier kleiner, maar toch bekoorlijker dan in Amerika, zei Mon.

— 't Is vreemd weer te zien, hoe dicht de hoeven bij elkaar staan, merkte Anna op.

— Ja, en het eene dorp tegen het andere... We wisten het wel, maar we zijn het ontwend.

Linsen, zijn vrouw en kinderen brachten een bezoek aan hun vaderland. Het was hun goed gegaan in Amerika. Ze bezaten er uitgestrekte, vruchtbare akkers en veel paarden en vee. Het blokhuys was vervangen door een flinke, steenen woning. Ze hadden het bedrijf nu voor eenige maanden overgelaten aan knechten en meiden. Vooral Jack, den opperknecht, mochten ze volkomen vertrouwen. En ook hun goede burens zouden een oogje in 't zeil houden.

Mon en Anna wilden moeder en de andere familieleden terug zien. De weduwe Verbist woonde nog altijd op haar hoefje, maar het meeste land was aan anderen verpacht. Mon en Anna hadden geregeld geld gestuurd. Moeder mocht nu niet meer zóó hard werken.

Van Brussel reden onze Amerikanen naar Mechelen en hier huurde Linsen een rijtuig, dat hem en de zijnen naar het gehucht bij Hulshout bracht.

Het was een nog schoone dag in October. Vóór het donker werd, kwam de familie aan. Moeder Verbist stond aan de deur... Ze was oud geworden, doch had nog altijd het goede, trouwe gezicht. Ze wuifde al van een eindje met een tip van haar blauwen voorschoot.

— Anna, Mon, kindertjes... ge zijt daar! snikte ze. God is goed voor ons...

Het was een roerend weerzien. Moeder en dochter hielden elkaar lang omklemd. Diep ontroerd ook begroette weduwe Verbist haar braven schoonzoon. En hoe innig kuste ze de kinderen, die verbaasd opkeken naar dat gebogen vrouwtje met de witte muts.

De burens kwamen toegelopen. Heel het gehucht stond overeind. Een uur later kwamen Emiel en zijn vrouw met vijf groote kinderen uit Antwerpen aan. Men kon bij geburen overnachten. Maar heel lang zaten ze dien avond op. Er was over en weer zoo veel te vertellen.

Eindelijk zei moeder Verbist naar oude gewoonte het avondgebed op. Ze deed het zoo dankbaar...

Mon en Anna zaten heele dagen te vertellen. Maar ze verzwegen voor hun oude moeder het gebeurde in dien akeligen nacht, vijftien jaar geleden. Anders zou moeder altijd ongerust zijn al had Linsen nooit meer last gehad van de Indianen.

Jaen kwam de familie soms bezoeken. Ze was nu met een handelaar getrouwd en woonde in een stadje niet zoo heel ver van het gezin Linsen. Ze werd natuurlijk altijd zeer hartelijk ontvangen. Mon en Anna konden het niet vergeten, hoe het Indianenmeisje hun het leven had gered.

De Linsens woonden thans niet meer in een wildernis. Meer kolonisten hadden zich in hun buurt gevestigd en er was een dorpje ontstaan met kerk, school, eenige winkels en werkplaatsen van ambachtslieden.

Mon en Anna vertelden daarvan en dikwijls zat het huis vol gretig luisterende bureu. Twee jonge mannen kregen lust om mee te gaan naar Amerika. Linsen nam hen in dienst.

— Als ge een tijd bij mij gewerkt hebt, kunt ge land koopen en zelf baas worden, zei hij. De prairie is groot genoeg.

Mon en Anna genoten van hun vacantie.

— Ik ben blij hier eens terug te zijn, sprak

Mon. Maar ik zou het in de Kempen toch niet meer kunnen wennen.

Ontroerd woonden hij en Anna in den Kerstnacht de mis bij in de kerk, waar ze gedoopt waren, waar ze ook hun Eerste Communie hadden gedaan en ze getrouwd waren.

Ze moesten veel bezoeken afleggen bij familie en kennissen. Zoo vlogen de dagen om.

Ze zagen wel erg tegen het vertrek op, vooral terwille van moeder. Mon beloofde, dat ze na twee jaar zouden terug keeren. Anna had gezegd dat veel Vlamingen in Amerika vader of moeder of beiden lieten overkomen.

Weduwe Verbist schudde het grijze hoofd.

— Haal me niet weg uit mijn huis en uit de Kempen, zei ze. Hoe gaarne ik ook altijd bij u zou zijn, ik zou het ginder niet gewoon kunnen worden. En als mijn uurtje geslagen is, wil ik naast uw vader rusten.

Bij het vertrek werd er veel geweend. Zeker, moeder was nog kloek en gezond, maar verkeerde toch in den avond van haar leven.

Het afscheid greep vooral Anna zeer aan. De bureu zeiden weer, dat ze goed voor haar moeder zouden zorgen.

— — — — —
Nog eens kwamen de Linsens naar België. Ze vonden moeder zeer verouderd. En de weduwe hoestte dien Winter veel.

In Februari lag ze ziek te bed. Mon Linsen moest terug voor zijn bedrijf, maar hij liet zijn vrouw en kinderen achter. Hij begreep wel, dat moeder Verbist het niet lang meer zou maken. De zieke was blijde, dat Anna haar nog kon verplegen.

— Ik ga spoedig naar vader in den Hemel, zei ze. Dan kunt gij naar uw man terug keeren. God heeft me brave kinderen gegeven.

Op het einde van Maart stierf ze, kalm en rustig. Anna sloot haar de oogen. In al haar droefheid was ze toch gelukkig, dat ze nog zoo veel voor moeder had kunnen doen.

Het was een treffende begrafenis.

Half April vertrok Anna terug naar Amerika. Nu verliet ze voor goed de Kempen en haar geboorteland.

Innig nam ze afscheid van Emiel en zijn gezin.

De Linsens werden nu geheel Amerikanen, al zouden ze hun oud land niet vergeten.

E I N D E.